

SARAH MCCOYOVÁ

Pekařova dcera

Pekařova dcera

Pekařova dcera

SARAH MCCOYOVÁ

Original title: Sarah McCoy: THE BAKER'S DAUGHTER
Copyright © 2012 by Sarah McCoy

Originally published by Crown, an imprint of the Crown Publishing Group,
a division of Random House, Inc., New York.

Cover design © Sara Montrasio
Cover photo © Ken Pegg Photography

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2015
Translation © Kateřina Sigmundová, 2015

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Jaroslava Bednářová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně, a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami, obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-981-9

Pro Briana

Zahlen bitte, mein Schatz. Platím, poklade.

Ich liebe Dich. Miluji tě.

*Everyone is a moon, and has a dark side
which he never shows to anybody.*

MARK TWAIN: *Following the Equator*

*The light of heaven falls whole and white
And is not shattered into dyes,
The light for ever is morning light;
The hills are verdured pasture-wise;
The angel hosts with freshness go,
And seek with laughter what to brave;—
And binding all is the hushed snow
Of the far-distant breaking wave.*

*And from a cliff-top is proclaimed
The gathering of the souls for birth,
The trial by existence named,
The obscuration upon earth.
And the slant spirits trooping by
In streams and cross- and counter-streams
Can but give ear to that sweet cry
For its suggestion of what dreams!*

ROBERT FROST: *The Trial by Existence*

Prolog

GARMISCH, NĚMECKO
ČERVENEC 1945

Dlouho poté, co dolní kamna vychladla natolik, že bylo možné se jich dotknout, a horní se ohřála těly zachumlanými v bavlněných pokrývkách, vyklouzla zpod tenké příkrývky a tiše se pohybovala tmou. Bačkory si nevzala ze strachu, že by klapotem probudila manžela. Na okamžik se zastavila u dívčího pokoje, dala ruku na kliku a ucho přitiskla na dveře. Zaslechla tiché chrápání a přistihla se, jak začíná dýchat do rytmu. Kdyby tak mohla zastavit čas, zapomenout na minulost a na přítomnost, vzít za kliku a vlézt si k ní jako za starých časů. Ale nemohla zapomenout. Tajemství ji táhlo pryč. Dolů, po strmých schodech vrzajících pod její vahou. Šla po špičkách a jednou rukou se přidržovala zdi.

V kuchyni ležely na pracovní desce úhledné bochánky těsta. Byly bílé a kulaté jako dětská tvářička a lemovaly stůl kolem dokola. Linula se z nich vůně mléka a medu, která celou místnost naplnila nadějí na krásný den. Škrtila sirkou. Černá hlavička se rozhořela a olízla knot svíčky. Chvilí trvalo, než se rozhořela. Dávala přednost svíce před elektrickými žárovkami, které

svítily nepříjemně vysoko a hučely. Ozbrojení vojáci hlídkovali před domem. Nechtěla riskovat a podněcovat jejich zvědavost nebo budit rodinu.

Klekla si pod stůl, na kterém kynul chléb, odstrčila zčernalý hrnec a ve tmě se snažila nahmatat prasklou desku v podlaže, do které ukryla nový dopis. Mozoly od válení se zachytávala o dřevěná prkna. Třísky se jí vrážely pod kůži, ale nevšímala si toho. Srdce jí bušilo až v uších, do paží a konečků prstů jí proudilo teplo. Pak konečně uslyšela zašustění papíru, který srolovala a ukryla do štěrbin.

Dopis přišel ranní poštou a byl vložen mezi účtem od mlynáře a dávno zapomenutým vydáním časopisu *Signal*: obálka byla roztržená, vodotisk způsobil, že text byl nečitelný až na dokonalý inzerát vychvalující hliníkový bicykl od BMW, který byl určen „modernímu“ jezdcí. Jemný rukopis a staromódní pečeť dopisu se v obvyklé poště vyjímaly. Okamžitě rukopis poznala a dopis rychle zastrčila do kapsy nabírané sukně, než si toho mohl kdokoli všimnout.

Manžel na ni zavolal: „Co je nového?“

„Nic. Jen letáky a účty.“ Podala mu časopis a účet. „Ber, ber, ber, pořád stejná písnička.“ Strčila si ruce do kapes a pevně sevřela dopis v dlani.

Manžel zabručel, hodil rozpadající se časopis do koše a nožem na dopisy rozřízl obálku od mlynáře. Vytáhl účet a zblízka ho studoval, jako kdyby všechno přepočítával. Pak souhlasně kývl. „Dokud se svět točí, bude se člověk každé ráno probouzet hlady. A díky bohu za to. V opačném případě bychom zkrachovali, ne?“

„Jo,“ odvětila. „Kde jsou děti?“

„Venku, plní své povinnosti,“ odpověděl.

Přikývla a vzdálila se do prázdné kuchyně, aby tam ukryla dopis, než bude bezpečné si ho přečíst.

Teď, když srpek měsíce zářil vysoko na nebi, se přikrčila a položila svíčku na zem. Pečeť dopisu byla prasklá z toho, jak

ho sevřela v kapse. Úlomky popadaly po podlaze. Opatrně je smetla do svícnu, rozbala dopis a začala číst známý rukopis. Ruce se jí třáslly víc a víc s každým dalším slovem a přibývajících větami. Dech se jí zrychloval, až si musela přikrýt ústa, aby nevykřikla.

Plamen svíčky se zachvěl a vzduch se změnil. Ztuhla a zaposlouchala se do slabého šustění na druhé straně kuchyně. Modlila se, aby to byla myš, toulavý pes čichající u zadních dveří, závan horského vzduchu nebo i procházející duch. Cokoli, jen ne někdo. Nemohla být odhalena. Rozhodně ne s tímto dopisem v ruce.

Zalezla dál pod pracovní desku, zmačkala papír v klíně a objala litinový hrnec, který byl cítit po včerejší dušené cibuli. Čekala, až se plamínek napřímí a přestane se třepotat. Oči měla tak vytřeštěné, že ji začaly pálit. Zavřela je, aby si ulevila, a před očima se jí začaly promítat výjevy, které vypadaly jako staré fotografie: dívky se stejnými mašlemi na konci pletených copánků sedí pod ovocnými stromy, chlapec s tak tenkýma nohama, že vypadaly jako ohnuté rákosí na břehu řeky, muž s obličejem plným stínů polyká čokoládu, která mu vytéká dírou v hrudi, žena tančí v ohni a přitom nehoří, davy dětí jedí hory chleba.

Když otevřela oči, plamen už nehořel. Černá noc měnila barvu na sametově modrou. Usnula ve své skrýši. Ráno bylo za dveřmi a už by tu nebylo bezpečno. Vylezla z úkrytu a kosti jí přitom zapraskaly.

Dopis skryla v záhybech noční košile a vydala se po špičkách nahoru po schodech i kolem dívčího pokoje; proběhla ložnicí a vklouzla pod peřinu. Manžel byl ponořený v bezesném spánku. Pomalu a s velkou přesností zatlačila papír pod matraci a pak si položila ruku na hrudník.

Zdálo se jí, že jí v těle tepe srdce někoho jiného. Bušilo obřadně, ale tělo měla bez citu a chladné. Na nočním stolku tikaly hodiny – *tik, tik, tik*, ale neslyšela žádné *tak*, které normálně vy-

dávalo kyvadlo. Tepem však *tak* vyvažovala. V mysli si přehrávala řádky dopisu v rytmu metronomu. Po chvíli spustily hodiny: kladívko udeřilo do zvonku, pak znovu a znovu.

Ani se nepohnula.

Manžel se převálil, stáhl z ní tím peřinu a odkryl jí tělo. Zůstala nehybná jako mrtvola. Vypnul budík, otočil se k ní, aby jí políbil na tvář, a vstal. Předstírala hluboký spánek. Takový, kterým nahlédneme do věčnosti, pokud je opravdový.

Brzy se k manželovi přidá a bude mlčet o tom, co ví. Horký, slunečný den přivítá s nevinností. Dohlédne na děti, vydrhne nádobí, natáhne kukačky a zamete podlahu. Upeče chléb a potře sladké žemle rozpuštěným cukrem.

Jedna

FRANKLIN RIDGE DRIVE 3168
EL PASO, TEXAS

5. LISTOPADU 2007

Reba se už týden snažila dovolat do německého pekařství Elsie. Bez úspěchu. Pokaždé ji v záznamníku přivítal západotexaský hlas s nosovou výslovností. Lokla si pomerančového džusu, aby před pípnutím měla veselý a příjemný hlas.

„Zdravím, tady je Reba Adamsová z časopisu *Sun City*. Znovu se pokouším spojit s Elsie Meriwetherovou. Číslo jsem nechala na dvou předchozích zprávách a bylo by skvělé, kdybyste mi zavolala. Díky.“ Skončila a bezdrátové sluchátko hodila na gauč. „PS: Vytáhněte hlavu z trouby a zvedněte ten zatracený telefon!“

„Proč tam nezajdeš?“ Riki si natáhl kabát.

„Vypadá to, že nemám na výběr. Článek musím odevzdat za dva týdny,“ postěžovala si Reba. „Myslela jsem si, že napsat ho bude snadné a *zábavné*. Hodinka na telefonu, pošlu tam fotografa, aby udělal pár fotek, a hotovo. Prostě takový milý medailónek.“ Otevřela lednici a všimla si tvarohového dortu s karamellem, který Riki schovával na dnešní večer. „Vánoce z celého světa v lokálním pojetí.“

„Hmmm,“ zacinkal Riki klíčky od auta. „No, to by nemělo být tak těžké. Máme Texas a Mexiko – a na zbytku nezáleží.“ Ušklíbl se.

Reba obrátila oči v sloup a přála si, aby už byl pryč. Těšila se, až odejde, což v ní vyvolalo smutnou nostalgii. Kdysi se jí z jeho přítomnosti podlamovala kolena, mívala podobný pocit, jako když vypije příliš mnoho vína. Rikiho rádoby chytré rady bývaly roztomilé po kovbojském způsobu; měl snědou pleť a španělský přízvuk, a všechno se tím pádem zdálo exotické a žhavé, nestoudné a neodolatelné.

Když připravovala článek o imigraci a sledovala jeho práci u pohraniční stráže, dělalo jí velký problém jenom si dělat poznámky. Z jeho hlasu jí celým tělem projelo příjemné zachvění.

Exkurze na stanici a rozhovor skončily tam, kde začaly, tedy na vrátnici. „Jsme jen normální lidé, kteří dělají svou práci,“ řekl a otevřel dveře, aby mohla odejít.

Přikývla a poměrně dlouho zůstala nehybně stát. Nebyla schopná vymanit se z jeho uhrančivého pohledu.

„Je možné, že budu potřebovat nějaké další informace. Budu se na vás moci ještě obrátit?“ zeptala se a on jí rychle nadiktoval telefonní číslo.

Za několik týdnů leželi nazí v posteli. Rebě se zdálo, že její tělo ovládá jakási jiná žena, určitě ne Reba Adamsová. Nebo alespoň ne ta Reba Adamsová z Richmondu ve Virginii, protože ta by nikdy nespala s mužem, kterého sotva poznala. Skandální! Cítila se ale jako znovuzrozená, což bylo přesně to, co chtěla. Přivinula se k jeho tělu a položila mu bradu na opálenou hrud'. Plně si uvědomovala, že se může kdykoliv zvednout a odejít. To vědomí ji uspokojovalo, nicméně nechtěla odejít a ani nechtěla, aby to udělal on. Tehdy se modlila, aby zůstal. Zůstal a ona se teď cítila jako tažný pták uvázaný k pusté skále.

Netrpělivě pohupovala nohou a v břicho jí kručelo.

„Uvidíme se později.“ Riki ji políbil na zátylek.

Reba se neotočila.

Dveře se otevřely a zavřely. Na obnažených kotnících ucítila chladný listopadový průvan. Když z okna uviděla zadek bílozele-
lené dodávky Celního úřadu a Ochrany hranic Spojených stá-
tů, vytáhla z lednice dort a opatrně, aby neporušila symetrický
tvar, uřízla z každého ze tří zbývajících kousků tenký proužek
a pak olízla ostří nože.

Odpoledne zaparkovala Reba na Tranwood Drive před němec-
kým pekařstvím Elsie. Obchod byl menší, než si představova-
la. Nad dveřmi visela dřevěná cedule s nápisem *Bäckerei*. Vůně
kváskových chlebů a medových polev se vznášela ve vzduchu
navzdory bouřlivému větru, který se proháněl ve Franklinských
horách. Reba si zvedla límec u bundy. Bylo okolo 17 stupňů,
na El Paso chladný den.

Dveře pekárny se otevřely, zacinkal zvonek nad nimi a vyšla
tmavovlasá žena se synem. Chlapec držel napůl snědený prec-
lík posetý solí.

„A kdy si můžeme dát perník?“ zeptal se.

„Po večeři.“ Chytlá ho za volnou ruku.

„Co bude k večeři?“ Chlapec kousl do propleteného středu
preclíku.

„Menudo,“ zavrtěla hlavou. „Jídlo je jediné, co tě zajímá.“
Táhla chlapce kolem Reby, která v tu chvíli ucítila sladkou sko-
řici a nové koření.

Vešla do obchodu. Byla pevně odhodlaná získat konečně od-
povědi na otázky. Uvnitř hrál jazz. V rohu seděl muž a četl si
noviny, před sebou měl kávu a kousek štolý. Štíhlá a přesto stat-
ná žena se stříbrně blond vlasy právě za vitrínou obratně sypala
křupavé rohlíky z tácu do ošatky.

„Jane! Dala jsi tam slunečnicová semínka, přestože jsem ti řekla, že tam máš dát kmín!“ zakřičel někdo zpoza závěsu, který odděloval kavárnu od kuchyně.

„Mám tu zákazníka, mami,“ odvětila Jane a dala si šedivější pramen za ucho.

Reba poznala texaský přízvuk ze záznamníku.

„Co vám mohu nabídnout? Tohle je dneska poslední várka *brötchen*. Jsou čerstvé.“ Kývla hlavou směrem k ošatce.

„Díky, ale... jsem Reba Adamsová.“ Odmlčela se, ale Jane nevypadala, že by se rozpomněla. „Nechala jsem vám několik zpráv na záznamníku.“

„Objednávka dortu?“

„Ne. Jsem redaktorka časopisu *Sun City*. Ráda bych udělala rozhovor s Elsie Meriwetherovou.“

„Aha, pardon. Obvykle kontroluji zprávy v neděli, ale tento víkend jsem se k tomu nedostala.“ Otočila se směrem do kuchyně. „Mami, někdo by s tebou chtěl mluvit.“ Zabubnovala prsty na kasu v rytmu jazzových trumpet.“

Ozvalo se zarachocení pánve. „Hnětu!“

Jane omluvně pokrčila rameny. „Hned se vrátím.“ Rozhrnula závěs, čímž odhalila pohled na nerezové kuchyňské spotřebiče a široký dubový pekařský stůl.

Reba zkoumala zlatavé bochníky v ošátkách v regálu: *Roggenbrot* (žitný chléb), *Bauernbrot* (farmářský chléb), *Doppelback* (dvojitě pečený chléb), *Simonsbrot* (celozrnný chléb), černý chléb, žitný chléb s cibulí, preclíky, makové rohlíky, *Brötchen* (housky). Ve skleněné vitríně byly v úhledných řadách vyskládány sladkosti: marcipánové koláče, pusinky, tři různé druhy *Kuchen* (koláčů) – s lískovými ořechy, třešňovo-tvarohový a máslový se skořicí, mandlové tyčinky s medem, štrúdl, štola, pomerančový *Quittenspeck* (kdoulové pyré s pomerančem), tvarohové šátečky a *Lebkuchen* (perník). Na ceduli přilepené ke kase stálo: „Slavnostní dorty na objednávku.“

Rebě zakručelo v břiše. Otočila se zády k vitríně a zaměřila se na štíhlé výhonky kopru, který stál vedle kasy. *Nesmiš, nesmiš*, opakovala si v duchu, pak sáhla do kabelky, nahmatala ruličku pastilek Tums s ovocnou příchutí a jednu si vzala. Chutnala jako bonbón, což ji uspokojilo.

Zarachotila další pánev a následovala záplava trhané němčiny. Když se Jane znovu objevila, měla na zástěře i rukách čerstvý nános mouky. „Dokončuje koláče. Dáte si zatím kávu, slečno?“

Reba zavrtěla hlavou. „Ne, děkuji. Jen si sednu.“

Jane pokynula ke kavárenským stolkům, všimla si svých pomoučněných paží a oprášila si je. Reba se posadila a vyndala blok a diktafon. Chtěla se ujistit, že si veškeré citace, které budou stát za otištění, zaznamená a vyhne se tak další návštěvě. Jane otřela vitrínu přípravkem, který voněl po levanduli, a pokračovala úklidem stolků.

Na stěně vedle Reby visela záramovaná černobílá fotografie. Na první pohled se zdálo, že vedle starší ženy na obrázku – možná Elsie – stojí Jane. Měly na sobě zvláštní oblečení. Mladá žena byla oblečená do dlouhé peleríny přes bílé šaty a světlé vlasy měla stočené do drdolu. Starší žena po jejím boku měla tradiční německý kroj pošíty květy, které vypadaly jako sedmikrásky. Měla sepnuté ruce a pokorný pohled, zatímco mladší byla natočená ramenem k fotoaparátu a doširoka se usmívala. Oči jí zářily a dívala se lehce rozhořčeně na člověka, který je fotil.

„Má *babi* a máma – Vánoce 1944,“ řekla Jane.

Reba kývla směrem k fotografii. „Rodinná podoba je vskutku patrná.“

„Tohle je v Garmischi před koncem války. Nikdy o svém dětství moc nemluvila. Za několik let se provdala za otce, hned jak byly zrušeny zákony o fraternizaci. Byl tam umístěn na osmáct měsíců s armádním zdravotnickým sborem.“

„To zní jako skvělý příběh,“ řekla Reba. „Setkání dvou lidí, každý z naprosto jiného světa.“

Jane zamávala hadrem do vzduchu. „A nebývá to tak?“

„Co?“

„Láska.“ Pokrčila rameny. „Prostě vás to zasáhne – BUM!“ Nastříkala na stůl levandulový prostředek a utřela ho.

Láska byla to poslední, o čem se Reba chtěla bavit, zvláště pak s někým, koho neznala. „Takže váš otec je Američan a matka Němka?“ Nakreslila do bločku spirálu a doufala, že Jane odpoví, že se nebude na nic ptát.

„Jo. Táta je Texasan, narodil se a vyrostl tam.“ Jane se při zmínce o otci rozzářily oči. „Po válce žádal o umístění ve Fort Sam v Houstonu, ale poslali ho do Fort Bliss.“ Zasmála se. „Ale táta vždycky říkal, že kdekoli v Texasu je to lepší než Louisiana, Florida nebo – nedej bože – zatraceně sever.“ Zavrtěla hlavou a pak zvedla oči. „Nemáte rodinu v New Yorku, Massachussetts nebo tak, že ne? Podle přízvuku se to dneska už nedá poznat. Nesmíte se na mě zlobit. Měla jsem nepříjemný střet s jedním pekařem pizzy z Jersey a dosud z toho pociťuji hořkou pachut.“

„Neberu si to osobně,“ řekla Reba.

Měla vzdálenou sestřenicí, která chodila na univerzitu Syracuse a nakonec v New Yorku zůstala nastálo. Její rodina nemohla pochopit, jak může vydržet ty zimy studené tak příšerně, až se zdálo, jako kdyby se nemilosrdná teplota do lidí zavrtávala. Reba severovýchod navštívila jen několikrát a pokaždé v létě. Měla raději teplé kraje. Lidé tam byli opálení, usmívali se a působili šťastně.

„Jsem z jihu. Z Virginie. Oblast Richmondu,“ řekla.

„Co dělá holka z Virginie tady?“

„Návnada Divokého západu,“ pokrčila rameny. „Přijela jsem kvůli práci v časopise *Sun City*.“

„Aha. To verbují tak daleko?“ Jane si přehodila hadr přes rameno.

„Ani ne. Já si myslela, že začnu tady a časem se přesunu do Kalifornie – do L. A., Santa Barbary nebo San Francisca.“ Byl to pořád její sen a doufala, že se jí splní. Reba si poposedla. „Utekly dva roky a já jsem stále tady.“ Odkošlala si. Mluvila jen ona, a přitom potřebuje, aby se rozovídala Jane.

„Chápu, drahá.“ Jane se posadila za stůl a položila levandulový prostředek na zem. „Tohle město je pohraniční, krátkodobé, přechodné místo, ale někteří tu zůstanou. Zaseknou se mezi tím, kde byli, a tím, kam směřovali. Uteče pár let a nikdo si jejich původní cíl nevybaví. A tak tu zůstanou.“

„To stojí za citaci.“ Reba poklepala perem o stůl. „Ale vy tu žijete už dlouho, nebo ne?“

„Celý život. Narodila jsem se v beaumontské nemocnici ve Fort Bliss.“

„Takže někam míříte, nebo už jste doma?“

Jane se usmála. „To, že se někde narodíte, neznamená, že je to váš domov. Někdy pozoruji projíždějící vlaky a mám nutkání naskočit. Vidím letadla, jak křížují oblohu, a přeji si být na palubě. Máma mi vždycky říkala, že jsem snílek, fantasta, tulák – pokud někdo takový jsem, modlila jsem se k bohu, abych nebyla. Snění mi nedělá dobře.“

Dvě

PROGRAM LEBENSBORN STEINHÖRING, NĚMECKO

20. PROSINCE 1944

Drahá Elsie,

Rudá armáda dobila Estonsko a ve mně sílí strach o naše dobré německé vojáky, s těžkým srdcem se dívám na ztráty v našich řadách. V celém komplexu tady ve Steinhöringu i v sousedních budovách se zatemnila okna. Několik dívek přišlo o členy rodiny – o své otce a bratry. Do toho zmizelo několik lidí z Lebensbornu, jeden z nich je otec mých dvojčat. Nebohý Cristof. Setkala jsem se s ním pouze jednou, vloni na jaře. Bylo mu necelých dvacet dva, pleť měl hebkou jako nektarinka. Byl příliš mladý na smrt. Zuřím – takové plýtvání životem, to válčení. Rozumím, že neexistuje lepší důvod k položení života než za naši vlast, ale proklínám ty cizí ďábly, kteří prolévají árijskou krev. Nás neudupají. Jen zapálí pochodeň naší rasy a Německo zvítězí! Jak říkal führer, „odvaha německého národa bude vždy provázet jeho vojáky.“ Naše odvaha je neotřesitelná.

V programu se nedáme pohlitit zoufalstvím a plánujeme ty nejužasnější prázdniny. Pomáhám s organizováním výzdoby pro červencovou slavnost. Účast už přislíbilo hodně věrných důstojníků. Naši vojáci nyní potřebují společnost a podporu víc než kdy jindy. Sháníme v místních komuni-